

Frifot vet hur en fiolstråke ska dras

Frifot**Var: Sundsvalls teater****Bäst: "Tiden har slängt sin kappa grå"****Betyg: 4**

Tydligen säljer Frifot plattor i sexsiffriga belopp och tydligen vet jag inte om det. Tydligen är folkmusik mycket mer än Nordman och Sarek och tydligen gillar jag det.

Insikterna gör strömhopp i mina hjärnvindlingar.

Nu är jag inte ny för svensk folkmusik, men jag är ny för tanken på folkmusik bortom "Gånglått från Äppelbo" och knätofsiga midsommarfirare.

Här finns en allvarligt klar grundton, något som biter sig fast. Ett uttryck som lämnar avtryck och ger ett intryck av ett historiens vingslag. Det här är ljudet av melodier som mognat, länge och väl, och som nöts och stötts och formats av tidens tand. Här, äntligen, har vi musik som ger våren och sommaren en värdig inramning, långt bortom publikfriande poser som "Sommartider" med Gyllene tider.

När det kärvt vemodiga fäller ut sina vingar seglar tankarna iväg mot keltisk folkmusik och stämningsbyggare som Loreena McKennitt. "Tiden har slängt sin kappa grå" är en av dessa stunder som skjuter det äppelkindade åt sidan. Mycket gripande.

Spelglädjen från de tre vansinnigt skickliga musikanterna – Ale Möller, Lena Willemark och Per Gudmundson – smittar av sig, sprider sig som ringar på vattnet. Mandola, fiol, blåshorn och flöjter som jag inte känner till vid namn, kommer till färgstarkt uttryck under kvällen och applådåskorna står som spön i backen.

Själv saknade jag några mer kända visor som "Vi sålde våra hemman", men man ska väl kanske inte gapa efter för mycket.

David Noaksson